

Sygn. akt II AKz 820/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Mirosław Ziaja

Sędziowie: SA Robert Kirejew (spr.) SA Piotr Filipiak

Protokolant: Magdalena Bauer

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Tadeusza Trzësimiecha

po rozpoznaniu w sprawie **K. J.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 1 grudnia 2014 r., sygn. akt XXI K 156/14,

w przedmiocie utrzymania w mocy tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 1 grudnia 2014 roku, sygn. akt XXI K 156/14, Sąd Okręgowy w Katowicach na podstawie art. 264 § 2 k.p.k. i art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. utrzymał stosowanie wobec oskarżonego K. J. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowanego postanowieniem Sadu Rejonowego w Siemianowicach Śląskich z dnia 17 lipca 2014 roku, sygn. akt II Kp 195/14. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, iż w przedmiotowej sprawie zapadł wyrok, którym orzeczono względem oskarżonego bezwzględną karę pozbawienia wolności i zachodzi uzasadniona obawa ucieczki lub ukrycia się, gdyż oskarżony przed zatrzymaniem nie mieszkał w miejscu swego stałego zameldowania, nadto wyjeżdżał za granicę.

Zażalenie na powyższe orzeczenie wniósł obrońca oskarżonego zarzucając:

- obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, a to art. 257 § 1 k.p.k., poprzez naruszenie zasady minimalizacji w stosowaniu środków zapobiegawczych i utrzymanie stosowania wobec oskarżonego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, w sytuacji gdy wystarczające byłoby zastosowanie innego – łagodniejszego środka zapobiegawczego;
- błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż dalsze stosowanie wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania uzasadnia przesłanka określona w art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k., to jest uzasadniona obawa ucieczki lub ukrycia się oskarżonego.

Powołując się na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i uchylenie stosowanego wobec oskarżonego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, ewentualnie o zastosowanie wolnościowych środków zapobiegawczych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w Katowicach prawidłowo przyjął, że aktualnie zachodzi potrzeba utrzymania w mocy najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania względem oskarżonego K. J., celem zabezpieczenia prawidłowego dalszego toku postępowania.

Odpowiadając na argumenty przedstawione w zażaleniu oskarżonego, przede wszystkim należy podkreślić, że wydany w niniejszej sprawie w dniu 1 grudnia 2014 roku wyrok nie jest jeszcze prawomocny, albowiem zarówno ze strony obrońcy oskarżonego, jak i prokuratora wpłynęły zapowiedzi apelacji.

Wskazany wyżej wyrokiem oskarżony został skazany za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. Tym samym sprawstwo i wina oskarżonego zostały uprawdopodobnione w stopniu wymaganym przez przepis art. 249 § 1 k.p.k. treścią nieprawomocnego wyroku skazującego, co daje podstawy do przyjęcia, że została spełniona przesłanka ogólna dalszego stosowania środka zapobiegawczego.

Na obecnym etapie postępowania sądowego odpadła wprawdzie dotychczas powoływana przesłanka stosowania tymczasowego aresztowania, tj. z art. 258 § 2 k.k., gdyż oskarżonemu K. J. za przypisany czyn wymierzono karę 2 lat pozbawienia wolności. Niemniej jednak na obecnym etapie postępowania jako podstawę przedłużenia tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego powołano inną przesłankę szczególną - określoną w art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. Z treści tego unormowania jednoznacznie wynika, że tymczasowe aresztowanie może nastąpić, jeżeli zachodzi uzasadniona obawa ucieczki lub ukrywania się oskarżonego, zwłaszcza wtedy, gdy nie można ustalić jego tożsamości albo nie ma on w kraju stałego miejsca pobytu. Jak wynika z akt sprawy, a w szczególności z treści wywiadu środowiskowego (k. 129 – 130), choć oskarżony posiada stałe miejsce zameldowania, to jednak w miejscu tym od dłuższego czasu nie przebywa. Rację ma więc sąd pierwszej instancji twierdząc, iż w sytuacji oskarżonego, wobec którego wydano wyrok skazujący i wymierzono mu karę bezwzględną, zachodzi uzasadniona obawa ucieczki lub ukrycia się. Uznać należy bowiem, że oskarżony, który wynajmuje lokale od innych osób,

a w przeszłości wyjeżdżał za granicę, prowadzi tzw. wędrowny tryb życia, wykazując tym samym łatwość i sposobność zmiany miejsca swego pobytu. W takiej sytuacji sygnalizowana przez sąd pierwszej instancji obawa, że oskarżony ukryje się w celu uniknięcia odbycia kary jest realna. Wbrew argumentacji skarżącego, niczego tu nie zmienia, że oskarżony wcześniej nie podejmował takich zachowań i współpracował w toku postępowania, skoro został on zatrzymany niedługo po zdarzeniu, którego dotyczy postępowanie. Tym samym wykluczyło to możliwość podjęcia przezeń działań destabilizujących postępowanie. Zaznaczyć jednak wypada, że oskarżony został ujęty dzięki sprawnej pracy operacyjnej Policji, mimo niewiadomego wcześniej miejsca jego pobytu i stawiania oporu funkcjonariuszom w trakcie zatrzymania.

Podkreślić należy na koniec, że funkcją środka zapobiegawczego jest zabezpieczenie prawidłowego toku całego procesu karnego, a więc nie tylko postępowania dowodowego, ale też wszystkich kolejnych jego etapów, czyli także postępowania międzyinstancyjnego

i wykonawczego. Znajduje to odzwierciedlenie w treści przepisu art. 249 § 4 k.p.k. stanowiącego proceduralną podstawę do przedłużenia środków zapobiegawczych aż do chwili rozpoczęcia wykonywania prawomocnie orzeczonej kary.

Mając na uwadze przedstawione argumenty przemawiające za koniecznością stosowania środka izolacyjnego, a w szczególności występującą w niniejszej sprawie intensywność przesłanki szczególnej z art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k., brak było podstaw do stosowania środków nieizolacyjnych, proponowanych przez skarżącego.

Dlatego nie znajdując powodów, dla których w myśl przepisu art. 259 k.p.k. należałoby od stosowanego środka zapobiegawczego odstąpić – orzeczono o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia.

Z/.

1/ o treści postanowienia powiadomić:

- oskarżonego

2/ akta zwrócić

Katowice, dnia 8 stycznia 2015 roku.